

[Chr. J. Hansen.]

vil blive diskuteret både i hjem, hvor der er syge, på klinikker og på sygehuse? Det tror jeg, og hvorfor tør man ikke lade syge på sygehuse slå et kryds på en liste til et rigsdagsvalg, når man tør lade dem stemme ja eller nej ved en folkeafstemning?

For personer, der på grund af bortrejse er forhindret i at møde frem på valgstedet, søger man at lempe forholdet mest muligt. Bliver en vælger, der er bortrejst, syg under opholdet i en anden by, kan han udmærket afgive sin stemme, men ligger hans hustru syg på samme tidspunkt og befinder sig i hjemstedskommunen, er hun udelukket fra at udøve sin valgret, den er kort sagt frataget hende, selvom det ikke skal forstås på denne måde. Jeg tillader mig at spørge: Hvad i alverden har vore syge da gjort, at de sådan fratages valgretten, når det oven i købet fremgår af § 29, at de har den? Er det ikke i sig selv straf nok at være lænket til en sygeseng? Men hvorfor så fratage de syge valgretten? Det drejer sig måske om kvinder og mænd med interesse for samfundsspørgsmål, med interesse for, hvorledes vort samfund styres og ledes. Jeg tror, dette at udelukke de syge fra at udøve deres valgret vil svække interessen hos mange for gennemførelsen af den nye grundlov. Man kan svare mig: ja, men denne uret har eksisteret igennem mange år. Det er rigtigt, men når vi nu appellerer til samtlige landets vælgere, samfundsinteresserede borgere, om ved en folkeafstemning at gennemføre denne grundlov, hvorfor så ikke fjerne denne uret?

Jeg har ønsket at gøre disse bemærkninger, ikke fordi jeg er modstander af den nye grundlov som helhed, den grundlov, der afskaffer landstinget og indfører etkammersystemet i Danmark; jeg ser udmærket visse fremskridt i det nye forslag, og jeg vil loyalt og med velvilje være med til drøftelse i det kommende udvalg og senere medvirke til lovforslagets gennemførelse her i tinget. Man har allerede bekendtgjort datoen for valg og folkeafstemning, så muligheden for ændringer er vist minimal — for ikke at sige, at den slet ikke findes. Man har vel nok allerede forskellige steder fastlåst sig i den grad til det foreliggende lovforslag, at der ingen muligheder er for væsentlige ændringer, men jeg har villet udtale mine betænkeligheder ved flere af de foreslåede paragraffer.

Jeg vil gerne med det samme takke det ærede medlem hr. H. Hauch, der gennem sit mangeårige kendskab til arbejdet i landstinget og sin indflydelse på det lovgivningsarbejde, der er udført her, er så godt kendt med forholdene, for de venlige ord, han sagde om landstingets sagkundskab og medvirken til en fornuftig lovgivning i Danmark. Det er en kendsgerning, at der er visse folk, som i deres iver efter at medvirke til grundlovsændringen har ment sig berettiget til at fælde en dom over landstinget, som de måske nok kunne og burde have sparet sig. Jeg har således læst referatet af en grundlovstale, der indledes med ordene: „Den nye grundlov bør blive rammen om et bedre Danmark“. Ja, det er et smukt ønske og et ønske, som jeg i høj grad deler, men jeg er af den opfattelse, at der er adskillige ting, der trænger til ændring og til rettelse; men vil man skabe et bedre Danmark — og det er jeg i høj grad tilhænger af —, kan dette arbejde påbegyndes når som helst. Der er ikke en eneste paragraf i den nugældende grundlov, der forhindrer, at man går i gang med dette arbejde, det afhænger til enhver tid af den valgte rigsdags evne og vilje til at samarbejde og afgjort ikke af, om vi får en ny grundlov, hvilket jeg tror vi gør.

Jeg har også set referater, hvoraf det fremgår, at landstinget foretog „den sidste krampetrækning“. Bemærkninger af den art og lignende karakter, vel nærmest fremsat for at håne og latterliggøre landstinget og dets medlemmer, kan man vist gå let hen over. Jeg medvirker gerne for mit vedkommende — og det samme gælder mange andre medlemmer her i dette høje ting — ved grundlovsændringens gennemførelse, men disse efter manges mening overflødige bemærkninger om landstinget som omsvøbsdepartement kunne have været sparet såvel i skrift som i tale.

Forslagets gennemførelse er til syvende og sidst ikke afgjort med vedtagelsen her i rigsdagen nu eller efter det først afholdte rigsdagsvalg, men afgørelsen sker ved folkeafstemningen, der formentlig skal foregå i maj måned. Det er en lov, der skal gælde mange år ud i fremtiden. Det er oven i købet, som det rigtigt er sagt, den vigtigste lov. Jeg vil oprigtigt håbe, at den afgørelse, vælgerne træffer den 28. maj ved folkeafstemningen, må blive til gavn og lykke